

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۲۰/۰۳/۲۳

محمد بشیر دودیال

تا که دیر نشده، باید به خود امد!

حوادث روزهای اخیر باید آنهایی را متوجه و به خود آورد که نمی گذارند کشتی توفان زده کشور از تلاطم هیبتناک به ساحل امن برسد.

آنهایی که در قصرهای غرب کابل، منازل لُکس و محاط به سیم خاردار وزیر اکبرخان، هتل های مسکو و اسلام آباد با هم جمع می شوند، به نام های (سیاسیون) و غیره هنوز هم اشتیاق زراندوزی هرچه بیشتر، تجمل پرستی و فساد را در سر دارند؛ آنان شایستگی، توانایی و لیاقت رهبریت کشور را به هیچ صورت ندارند.

کشوری مانند افغانستان و ملت نجیب و باهمت، ولی زجر دیده ای چون مردم باعزت ما ضرورت به چنان زعامت و حکومتی دارد، که شایسته یک مملکت تاریخی که مهد تمدن های باستانی است، باشد.

مدیریت علمی، اداره عامه نوین، مقابله با چلنج های جدید امروزی مانند مشکلات محیط زیست، خطر قحط منابع، ضرورت روز افزون به انرژی پاک، ادامه و مدیریت پروسه صلح آبرومند و مطمئن، مقابله با امراض مانند (COVID-۱۹)، تطبیق اصول پذیرفته شده (CDGS) جهانی، تأمین انکشاف باثبات و سائر پدیده های امروزی از درک و مدیریت این چنین افراد خیلی ها بالاست. امروز تخصص و دانش معیار حکومت نمودن است. پدیده های جدید و نا آشنا، وضع دیپلوماسی نوین، موقعیت جیواکونومیک و جیوپولیتیک حساس کشور ایجاب رهبریت و مدیریت توانمند و آگاه را می نماید، آنچه از عناصر شر و فساد توقع نمی رود. به یاد داشته باشیم که:

There is not a day to lose!!

ولی افسوس که یک عده هنوز هم در فکر جمع کردن غنیمت اند، به اشاره، تحریک و حمایه اجانب نمی گذارند، یک دولت مستحکم، خدمتگذار و موثر استقرار یابد. اینها هنوز هم در فکر هرج - مرج اند. در حالیکه مردم ما دیگر نمی خواهند که جنگسالاران باهم در جدال بوده و هزاران باشند کشور را قتل عام و آواره نمایند. امنیت، برق، ترانسپورت، مکتب، پوهنتون، نانوایی، سماوار، آب وضو در مساجد، داکتر در شفاخانه، حیثیت و آبرو در جامعه و زمینه انکشاف را از آنها بگیرند، ذره ای ترحم در دل های قوماندانان شان وجود نداشته باشد و مال و ناموس مردم را بار دیگر چپاول نمایند.

بس است. افغانستان فرصت های بیشتر را از دست داد، دگر نمی خواهیم دست به تگدی زده دیگران جرأت سلطه گزایی بر ما را بیابند. از بس مردم دنیا از وضعیت افغانستان دلسرد شده اند، از اعتنا به حق بشریت ما نیز ابا می ورزند. این همانا نتیجه ناعاقبت اندیشانه همین مفسدین بود.

ملت افغانستان از حوادث دهه نود خاطرات بسیار تلخ دارند. حتا تا جاییکه دیده میشود، اکثریت افغانها در فکر و تشویش و ایرس ایپیدمیک (COVID-۱۹) نیستند، اما جداً خواهان استحکام یک دولت بادرایت ملی اند. هرگاه با ایشان صحبت آغاز گردد و پرسیده شود، در مقابل طاعون چه کنیم؟ آنها جواب میدهند: اگر یک حکومت، مُدبر، توانمند، متشکل از اهل خیره و صادق داشته باشیم هر نوع مشکلات حل شدنی اند، ولی اگر حکومت به دست چند تا بیسواد فاسد باشد، در هر قدم طاعون است، چنانچه بود.

مردم می گویند؛ اینها دگر به اندازه کافی خورد و بُرد کرده اند و برای چندین نسل شان اندوخته اند و مهمتر اینکه از حق بیچاره و مسکین دزدیده اند.

حکومت سهامی آلوده با تعصبات، متفرق، متضاد، متشکل از عناصر کمسواد و غیر متخصص بازم فرصت ها را از دست میدهد. همسایه های بد اندیش فرمول های ۵۰%+۵۰% ، ۶۰%+۴۰% و غیره فرمایشات را دارند که نباید پذیرفته شود. حکومت فاسد ۱۴ اساله و بعداً دولت دو سره گذشته حیثیت افغانستان را با خاک برابر کرده و باعث ایجاد تفرقه بین افغان ها گردیده است.

با اطمینان متوان گفت که بعد از دو سه ماه (با پیروزی بر COVID-۱۹) وضعیت جهان کاملاً دگرگون می گردد. حوادث اخیر درس های آموزنده برای تمام حکومتات به جا گذاشت. دگر (سودای جان به جان) خواهد بود. هر ملتی که فاقد زعامت لایق و کارآ نباشد، هیچکس به داد آن ملت نخواهد رسید. حوادث بیهم اخیر مردم را هوشیارتر گردانید. اگر قدرت طلبان از ادعاهای امتیاز طلبی انصراف نورزند، افغانستان دچار بدترین وضعیت خواهد گردید. همسایگان جداً در تلاش اند از همین موقع به نفع خود استفاده کنند. ما می خواهیم پیش از آنکه تعویض عناصر ارزش معادن ما را به هیچ یا اندکترین ارزش تقرب دهد، از این ثروت ها سود ببریم، ما می خواهیم از منابع جریانی خود (آب های روزمین و جاری، انرژی آفتاب، باد و امکانات خوب اقلیمی که همه روزه هدر می گردد) بهره گرفته، از انزوا بیرون گردیم، به تمدن جهانی بپیوندیم، یک دیپلماسی فعال و برابر با معیارهای جهانی داشته باشیم و به پا ایستاده شویم. در حالیکه سیاسیون ازین درک عاجز اند، چشم آنها را زراندوزی کور کرده، و اختیار و صلاحیت گفتار، عملکرد، بیانیه ها و جلسات شان را تحرکات شیطانی قدرت ها و استخبارات منطقه در دست گرفته اند. ملت به این (سیاسیون) خطاب می نماید: بهتر است که به خود آمده، از قضاوت تاریخ در هراس باشید، مبدا سالیان بعد اولاد های تان به نام تان شرم کرده نقطه نیرنگی گردید و همین اکنون نیز باعث شرمندگی خود شده اید. بس است دگر! نباید بحران در پی بحران آفرید. پایان

تا که دیر نشده، باید به خود امد!

b_doodial_ta_k_der_nashoda_bakhod_aayed.pdf